

Met een ruk ging de deur open en daar stond hij: de directeur, Meneer Griezel zelf. Helemaal in het zwart. Van zijn haar tot aan zijn schoenen. Met een scherp en boos gezicht. Het is alsof hij dwars door je heen kan kijken. Altijd als ik hem zie, lopen de rillingen over mijn rug. Het werd muisstil in de klas en iedereen keek strak naar zijn tafel.

"Stop met huilen en pak je spullen. Je gaat met mij mee," zei hij streng tegen haar. Trillend pakte Iris haar spullen en liep met hem mee.

Twee dagen later was ze 'verhuisd'. Zomaar, ineens en zonder afscheid, gewoon weg! Net als al die andere kinderen. Dit jaar zijn er al zeker zes kinderen 'verhuisd'. Misschien wel meer. Allemaal waren ze negen jaar. Dat is toch gek?

Zelf ben ik ook net negen geworden en er is iets anders. Alsof alles ineens helderder is. Alles lijkt scherper, minder grijs. Ik zie zelfs een klein beetje kleur. Ja echt! Ik maak geen geintje. De eerste keer dat ik het zag, dacht ik echt dat ik gek werd. Want niemand ziet kleur, we zien alleen maar grijs. Zo hoort het.

Maar wat betekent het dan? Waarom zie ik dit? Zijn er meer kinderen die dit zien? Is dit de reden dat al die kinderen 'verhuizen'?

Ik denk het wel, dus ik moet het zeker weten, want wat gebeurt er, als ik ook moet 'verhuizen'?

Elke dag hetzelfde

Misschien is het wel handig dat je weet wie ik ben.

Ik ben Lizz. Eigenlijk is het Elisabeth, maar dat vind ik een naam voor oude vrouwen, zoals de vroegere koningin van Engeland.

Twee dagen geleden ben ik negen geworden, dus nog lang niet oud, maar wel grijs. Van mijn kruin tot aan mijn kleine teen. Net als mijn vader Beer, moeder Suus, mijn broertje Flipp en Opoe (dat is mijn oma) en de rest van ons dorp.

Elke dag word ik wakker in een grijze wereld. Stap ik uit mijn grijze bed en trek mijn grijze kleren aan. Als ontbijt eten we grijze pap. Het smaakt precies zoals het er uit ziet. Naar niets en het is warm en kleverig.

Na het ontbijt loop ik met Flipp naar onze grijze school.

Als ik thuiskom, maak ik eerst huiswerk, daarna gaan we eten. Het avondeten bestaat altijd uit grijze aardappelen, groente en vlees. Je raadt het al, net zo lekker als de pap bij het ontbijt.

Vervolgens poets ik mijn tanden, trek mijn grijze pyjama aan en ga naar bed. Elke dag gaat hetzelfde, zeven dagen in de week.

Samen met mijn ouders, broertje en Opoe, woon ik in Grijs. De naam klopt helemaal! Grijs is een grijs dorp, met grijze huizen en straten. Ook het gras en de bomen, de zon en de lucht zijn grijs. Ons huis is dus ook grijs. We hebben donker-grijze dakpannen en donkergrijze deuren. Binnen staan grijze meubels. Je weet wel, de kasten, stoelen, tafels. Zelfs de boeken en de televisie zijn... Nou ja, je snapt me wel.

Oh en Opoe, die woont in het grijze tuinhuisje bij ons in de achtertuin.

Alles is schoon en opgeruimd. Op straat, in het park, op school en thuis. Er is nergens afval, een stofje of een hondendrol te vinden. Ik kan hier van de grond eten, als ik dat zou willen.